

இரவூ ஒருமணிக் குப் பின் வீ ட்டுக்குள் நுழைந்த சங்கரபைப் பார்த்து இந்து கும்புறினாள். "நீங்கள் செய் யிறது உங்கள்குக்கே நல்லா இருக்கோ?"

"இதுதான் இதுக்குத்தான். எனக்கு வீ ட்டுக்கு வரவே பிபிக்கிறலேல்லை. பண்ணடாட்டி எண்டால் வீ ட்டுக்கு வாற கணவனை அன்பா, சிரிச்ச முகத்தோடவை வரவறேக்கோணும்" சினந்தான் சங்கர்.

அவன் ஸ்ரெபியுடன் சூற்றி விட்டதுதான் இவ்வளவு தாமதமாக வருகிறான் என்பது அவளுக்கு நன்கு தெரிந்ததால் "அந்த ஆட்டக்காரியோடதானே இவ்வளவு நேரமும் சூத்திப் போட்டு வாறிங்கள். எனக்குத் தெரியும்." என்றாள் எரிச்சலும் கோபமும்மாக.

"சும்மா காகம் கத்திற போலவை எப்பவும் கத்திக் கொண்டிராதவை. குடும்பம் எண்டால் இப்பிபிக்கனக்க இருக்கும். பொம்பியளைத் தான் இதயலெல்லாம் அனுசரிச்சுப் போகோணும். ஏன் உனக்கு கொம்மா இதொண்டும் சொல்லித் தரலேல்லை? என்ன வளர்ப்பு வளர்த்திருக்கிறாவோ? ஒரு நல்ல பழக்கங்கள் கட்டப் பழக்காமல்...! உன்னபைப் போய் கலியாணம் கட்டினனே!" சங்கர் வழக்கம் போலவே வக்கிரத்தனமாகக் கத்தைத் தான்.

இந்துவால் அவனது அலட்சியம் கலந்த வக்கிரப் பச்சை அணுவளவனும் ரசிக்க முடியவில்லை. செய்வதையும் செய்து விட்டு அதற்கு வறூ, நியாயம் தடும் அவனது நியாயமற்ற பச்சை அவளை கோபத்தில் கொடுக்க வைத்தது. ஏற்கனவே மனதை வைத்ததுக் கொண்டிருந்த வேதனைக்கும், ஏமாற்றத்திற்கும் கோபம் தப்பம் போட "நானும் இப்பிபி வறூொருத்தனோடவை சூத்திப் போட்டு வந்தால் நீங்கள் பொறுத்ததுக் கொள்ளுவிங்களோ? அல்லது உங்களாலவை சகிக்கத்தான் முடியுமோ?" சீற்றத்தோடன் கட்டினாள்.

சங்கரக்குக் கோபம் பொத்ததுக் கொண்டுவந்து விட்டது. "என்னபி கத்தைக்கிறாய்? ஆம்பிளையள் எண்டால் அப்பிபி இப்பிபித்தான் இருப்பினம். அது சகயம். அதுக் காண்டி பொம்பிளையளும் அப்பிபிச் செய் யிறதோ?" கத்தினான்.

"ஏன் செய்யக் கட்டாது." கோபம் அழுகையாக வெடுக்க கவேலுடன் வார்த்தைகளை வீ சினாள் இந்து.

"பண்ண எண்டால் தாய். தாய் தயெவத்ததுக்குச் சமமானவள். அந்த தயெவத்ததுக்குச் சமமான தாய் பிள்ளையளைப் பெத்து பாலட்டி, சீராட்டி வளர்த்து ஆளாகக் வேண்டியவள். அவள் அப்பிபிச் செய்யக் கட்டாது." கோபம் கொப்பளிக்க சங்கர் இன்னும் சத்தமாகக் கத்தினான்.

இந்துவும் விடவில்லை. "பண்ணெண்டால் தயெவம் எண்டது உங்கள்குக்குத் தெரியுது. நீங்கள் செய் யிறது ஒரு செய்யத் தகாத வேலை எண்டதும் உங்கள்குக்குத் தெரியுது. இருந்தும் அப்பிபியொரு வேலையைச் செய்து பண்ணெண்ட தயெவத்ததுக்குத் துரோகம் செய்யி.." இந்து சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

அதற்கிடையில் இடமைறித்த சங்கர் "இப்ப கதையை நிப்பாட்டு. விட்டால் கதைச்சுக் கொண்டே போவாய். புரூசன் வந்திருக்கிறன். சாப்பிட்டியோ, குடிச்சியோ எண்டு

கபடக் கடைக்ாமல், உன்னை இங்கை கபிப்பிட்டன் பார். அது என்ரபிழை. ஊரிலை எண்டால் இப்பிடிக் கதபைப்பியே? வாய் வதெத்திலை பபோட்டிருக்கும். நீ திரும்பி ஊரூக்கே போயிடு." என்றான். அவன் வார்த்தைகளில் நயாண்டியும், அதிகாரமும் தகைக்கி நின்றன.

இந்து கொதித்துப் போனான். "இப்பிடியே போனால் நான் தற்கொலை செய்து சதெத்துப் போடுவன். அதுக்குப் பிறகுதான் உங்களுக்கு என்ரபி அருமதை திரியும்."

இப்போது சங்கர் பெரிய நயாண்டிச் சிரிப்பொன்றைச் சிரித்தான். இந்துவாக்கு அவனைப் பாரக்கவடே அருவரூப்பாக இருந்தது.

சிரித்தது போதாதென்று "நீ எங்கை சாகப் போறாய்? நீ சதெத்தாயெண்டால் அதையிட்டிடுச் சந்தோசப் படப் போற மூதலாள் நானாத் தான் இருக்கும்" என்றான்.

இந்துவை அவன் வார்த்தைகள் தீ யாகச் சூட்டின.

சங்கர் தகொடர்ந்து "போன மூறயும் இப்பிடித்தான் சாகப் போறன் எண்டு சொல்லி மரூந்து குடிச்சியே, அப்பநான் உன்னதைத் தகிக்கிக் கொண்டு ஓடிப் போய் கொஸ்பிட்டல்லை போட்டனே, அதுதான் நான் செய்த பெரிய தப்பு" என்றான்.

மகன் கோகுலை கிண்டர்கார்டனில் விட்டு விட்டு பகுதி நேர வேலைக்குப் போய்க் கொண்டுருந்த இந்துவின் மனதில் மூதல் நாள் சங்கரூடன் நடந்த சண்டயும், சங்கரின் ஈவிரக்கமற்ற வார்த்தைகளும் சூழன்று கொண்டுருந்தன. கோபத்தில் உடம்பு கொதிப்பது போல் இருந்தது.

போனவரூடம் இப்பிடித்தான். சண்டையில் வாக் குவாதம் உச்சக் கட்டத்துக்கு வர இந்து தற்கொலை செய்யப் போவதாகச் சொன்னான். உடனே சங்கர் "நல்லாச் செய். அப்பாடா ஒரு சனியன் துலைஞ்சுது எண்டு நான் நிம்மதியா இருப்பன்" என்றான்.

கோபம் தலைக்கறே இந்து ஓடிப்போய் மலசலகபிடம் கழுவும் மரூந்தை எடுத்துக் குடித்து விட்டான். மரூந்து உள்ளே போகும் போதுதான் தான் செய்தது எத்தகயைதொரு மடதை தனமான வேலை என்பதை உணர்ந்தான். உணர்ந்து என்ன பயன்? உடலுக்குள் தீ ப்பற்றி எரிவது போன்ற வேதெனையில் துடித்து விழுந்தான்.

சங்கர் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பயந்து போய் விட்டான். வேதெனையில் புரளும் இந்துவைத் தகிக்கிக் கொண்டு ஓடிப் போய் காரில் ஏற்றினான். இந்து அப்பிடியே மயங்கி விட்டான்.

அவள் மீண்டும் கண் விழித்த போது மரூத்துவமனையில் கட்டிலில் படுத்துத் திருந்தான். உடம்பெல்லாம் புண்ணாய் வலித்தது. எழும்ப மூயற் சித்தான். அவளால் அசயைக் கபிட முடியவில்லை. நடந்த விடயங்களை மெல்ல அசை போட்டிப் பார்த்தான். மனசை சோகம் நிறகைக்கக் கண்கள் கலங்கின. அழக் கபிட அவளால் முடியவில்லை. அசதியில் மீண்டும் தகிங்கி விட்டான்.

மீண்டும் அவள் கண் விழித்த போது சங்கர் கோகுலூடன் வந்திருந்தான். கோகுல் சோகமாய் இருந்தான். இந்துவின் கைகளைப் பிடித்த படி அழூதான். "எப்ப அம்மா

வீ ட்டை வரூவீ ங்கள்?" என்று ஏக்கத்துடன் கட்டென் . இந்துவால் பதில் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. நா உலர்ந்திருந்தது. அவனை அணைத்துக் கொள்ள எண்ணிக்கைகளை நீ ட்ட எத்தனித்தாள் . அவளால் கைகளை அசைக்கவே முடியவில்லை. சங்கரரைப் பார்த்தாள் . கொஞ்சம் கலந்தோடு போய் இருந்தான் .

"தவறுதலா மருந்தைக் குடிச்சிட்டன் எண்டுதான் டொக்டரிட்டைச் சொல்லு. பிறகு ஏதாவது ஏடாகபிடாமாச் சொல்லி என்னை மாட்டிப் போடாதே." என்றான் .

இந்து அவனுடன் எதுவுமே பேசவில்லை. அவளுக்கு கோபத்தைப் பார்க்க மிகவும் பாவமாக இருந்தது.

சங்கரர் போன பின் தாதியைக் கட்டென், வறையொரு நகரில் இருக்கும் அண்ணன் மாதவனுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நடந்தவகளைச் சொன்னாள் . அவன் அடத்த சில மணிகளிலேயே பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான் . "நான் சங்கரரை என்னெண்டு கட்டென் . நீ கவலைப் படாதே" என்றான் . பக்கத்தில் இருந்து ஆறுதலாகக் கதைத்தான் . ஆனால் கட்சியில் போகும் போது "இந்து, இனி இப்பிடியான வலையைச் செய்து போடாதே, என்னெண்டாலும் பொம்பிளையைத் தான் அனுசரிச்சுப் போகோணும்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனான் .

பின்னர் இந்து நோர்வெயில் இருக்கும் அண்ணனுடன் தொடர்பு கொண்ட போது அவனும் மாதவனைப் போலவே பதறினான் . சங்கரர் மலே கோபம் கொண்டு திட்டினான் . ஆனால் கட்சியில் "இந்து, ஆம்பிளையை எண்டால் அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருப்பினம் . பொம்பிளையைத் தான் கட்டென் தனமா அதுகளை உணர்ந்து நடக்கோணும் . உனக்கு கட்டென் தனம் போதாது" என்று சலித்தான் . தொலைபேசியை வகைக்கும் போது "இந்து, இனி இப்பிடி புத்தி கட்டென் முடிவுகளை மட்டும் எடுத்துப் போடாதே. சங்கரரைத் திருத்தப் பார் ." என்றான் .

இந்துவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. 'எல்லாரும் என்னிலைதானே பழியைப் போடினம் . சங்கரின் ரை தவறு ஒருத்தருக்கும் தவறாத் தெரியலேலையே! சங்கராவது என்றை நடவடிகையாலை திருந்தினானோ எண்டு பார்த்தால் அவன் கட்டென் திருந்தினதாத் தெரியலேலையை' என்று மனசுக்குள் பரிதும் குழம்பினான் .

சங்கரர் இந்துவைப் பார்க்க இடக்கிடமை மருத்துவமனைக்கு வந்து போனான் . மாதவன் வந்து இந்துவைப் பார்த்துப் போன மறுநாளே கோபத்தை மாதவன் வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டான் . பொறுப்பான அப்பாவாக வீட்டில் நின்று கோபத்தைப் பார்க்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் மருத்துவமனையின் தனிமையில் இருந்து யோசித்துப் பார்த்த இந்துவுக்கு கோபத்தை நினக்க நினக்க அழுகையாக வந்தது. 'சங்கரருக்காக கோபத்தை தண்டிச்சுப் போட்டனோ' என்ற நினவை அவளைப் பாடாய்ப்புத் தியது.

இப்படியே சில வாரங்கள் ஓடி, இந்துவும் ஓரளவு குணமாகினான் . "மிஸிஸ் சங்கரர், உங்கடையுடல் மிகவும் பலவீனமாப் போட்டது. இந்த மூறை ஏதோ அதிர்ஸ்டவசமாகத் தப்பீட்டிங்கள் . இன்னொருக்கால் இப்பிடி நீங்கள் மருந்தைக் குடிச்சால் எங்களால உங்களையே காப்பாற்றலாமல் போயிடும் . இது உங்கடைய உடம்பு. நீங்கள் தான் உங்கடைய உடம்பிலை கவனமா இருக்கோணும்..." என்ற அன்பான, கண்டிப்பான பல நிபந்தனைகளோடு டொக்டர் அவளை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார் .

வீட்டுக்கு வந்த பின் சங்கரிடம் தனெட்ட சில மாற்றங்களை வைத்து சங்கர் திருந்தி விட்டான் என்றே இந்து நினைத்தான். அவளின் அந்த நம்பிக்கை எல்லாம் சில நாட்களுக்குத்தான். நாட்கள் போகப் போக அவன் திருந்தவில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொண்டான். தாங்க முடியாமல் அபிக்கடி கும்புறினான். அந்தக் கும்புறலின் பிரதிபலிப்புத்தான் நிறைந்த காரணமான சண்டையும்.

மீண்டும் தனக்கும் சங்கருக்கும் இடையில் மனதளவில் இவ்வளவு தூரம் விரிசல் ஏற்பட்டது விட்டதில் அவளுக்குச் சரியான கவலையாக இருந்தது. நிறைவு அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் "நீ சத்தெதால் அதையிடும் சந்தோசப் படப் போற மூதல் ஆள் நானாதான் இருக்கும்." அவளுக்குள் திரும்பத் திரும்ப அந்த வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

இந்தச் சண்டை நடந்த போது கோகுல் நித்திரை என்றுதான் இந்து நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் சண்டை முடிந்து சங்கர் போய் பட்டைத் தின் அவள் வகை நிரைமாக அந்தக் கதிரையிலேயே இருந்து அழுது கொண்டிருந்தான். அப்போது கோகுல் வந்து "அம்மா அழாதவங்கோ, வந்து பட்டுங்கோ" என்றான். அவன் கண்கள் நீண்ட நிரை அழுததற்குச் சான்றாக வீங்கிச் சிவந்திருந்தன.

அதை நினைக்க நினைக்க இந்துவாக்கு ஓரே கவலையாக இருந்தது. கோகுல் மீது பச்சாத் தாபம் ஏற்பட்டது. ஏன் தான் அவனுக்கு இந்தத் தண்டனையோ? என்ன பாவம் செய்து எனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தானோ? எப்ப பார்த்தாலும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிற அழும்பு சி அம்மா, யாரோ ஒருத்தியோடு நாளெல்லாம் ஊர் சுற்றி விட்டு நிரை கழித்தே வீட்டுக்கு வருகிற அப்பா. இவகைளை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அந்தப் பிஞ்சு மனசில் என்னென்ன காயங்கள் ஏற்பட்டிருக்காமோ என்ற நினைவுகளெல்லாம் வந்து அவளைக் குழப்பின.

இவ்வளவு நாளும் இவகைளைப் பற்றிச் சொட்டுக் கட்டச் சிந்திக்காமல் இருந்தததை எண்ணி இந்து தனக்குள்ளே கும்புகினான். வெட்கப் பட்டான். கலங்கினான். கோகுலுக்காக மனங்க்சிந்தான். சங்கர் தான் இப்படி விட்டறேறியாக, பொறுப்பற்றவனாக, கோகுலின் பிஞ்சு மனசு பற்றி கிஞ்சித்தனும் சிந்தித்துப் பாராதவனாய் தன் பாட்டில் திரிகிறான் என்றால் தனக்கு மட்டும் எங்கே அறிவு போய் விட்டது, என்று தன்னையே தான் கேட்டு மனசுக்குள் நொந்து கொண்டான். தனது இந்தச் செய்கையால் கோகுலின் வாழ்க்கை நரகமாகிக் கொண்டிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

அவளுக்குத் தன் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. எனக்கென்ன அறிவில்லையோ, அல்லது அழகில்லையோ, அல்லது கெட்டித் தனந்தான் இல்லையோ! சங்கர் ஏன் என்னை விட்டிட்டு இன்னொரு பெண்ணோடே சூத்தனோம்! இப்பிடிப் பட்ட ஒரு சூயநல விரும்பிக் காண்பி நான் ஏன் என்றை வாழ்க்கையையும், கோகுலின் ரை வாழ்க்கையையும் வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கோணும்! என்று தனக்குள்ளே பொருமினான். வாய் விட்டுச் சத்தமாக அழுவனேடும் போல சோகம் அவளைப் பிசைந்தெடுத்தது.

இந்த உலகத்து ஜீவராசிகள் அத்தனையுமே சந்தோசமாக இருப்பது போலவும், தான் மட்டும் தனிக் காட்டுனறில் விடப்பட்டதுத் தண்டிக்கப் படுவது போலவும் உணர்ந்தான். ஓடிப் போய் அம்மாவின் மடியில் அப்படியே மூக்குத் தைப்புத்தைத்து

வதைத்து அழ வணேட்டும் போல அவளுக்கு இருந்தது.

இந்து தாயகத்தில் அம்மா அப்பாவின அன்பிலும், நல்ல வழி நடத்தலிலும் மிகவும் ஓழுக கமாகவும், வசதியாகவும் வாழ்ந்தவள். ஏழு வருடங்களுக்கு முன் அண்ணன்மார் பசேய கல்யாணத்தில் சங்கர் குடி இல்லை, சிகரெட் இல்லை, அருமையானவன் என வர்ணிக் கப்பட்டு எல்லாப் பண்களையும் போல மணாளனின் நியமுகமும், சூய குணமும் திரியாமலே ஏதோ ஒரு கருட நம்பிக்கையில் வாழ்க்கையின் இனிமகளைப் பற்றிய கனவுகளை மட்டுமே சும்ன்து கொண்டு ஜேர்மனிக் கு வந்து சேர்ந்தவள்.

சங்கருடனான அவளது ஆரம்ப நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்களாய் இனிப்பாகத்தான் இருந்தன. எப்போது மாறியது என்றே திரியவில்லை. எல்லாமே மாறிப் போய் விட்டன.

அவளுக்கு சங்கரனை விட்டுவிட்டு யார் கண்ணிலும் படாது எங்கயோவது ஓடி விடவணேட்டும் போலிருந்தது. எங்கே? அதுதான் திரியவில்லை. என்ன வந்தாலும் போகும் போது கோகுலை தன்னோடு கட்டிக் கொண்டு போய் விட வணேட்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்

ஆனால் போய் என்ன செய்வது? எப்படி வாழ்வதைத் தொடர்வது? என்ற கேள்விகள் அவளாகக் குடநைத்து கொண்டே இருந்தன. இங்கு ஜேர்மனியில் இப்படியான நிலையில் சமீப கால உதவிகள் கிடக்காதது. அத்தோடு சங்கரும் கோகுலின் சிலவகுகு, குறிப்பிட்ட அளவு பணம் கொடுக்க வணேட்டும் என சட்டப்படி தீர்மானிக்கப்பட்டும். அவளாக கோ இது கு மனம் ஒப்பவில்லை. சங்கரனை விட்டுப் போக நினைத்த பின் அவனின் பணத்தனை எடுக்க விரும்பம் வரவில்லை. யாரிடமும் தங்கி தான் வாழக் கூடாது, என்று எண்ணிக் கொண்டாள். முக்கியமாகச் சங்கரனைச் சாரக் கூடாதென மனதுக்குள் உறுதி எடுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று வலையில்லாததில் வலைகளின் மத்தியிலும், வலை முடிந்து வீட்டு திரும்புகையிலும், கோகுலனைக் கிண்டர் கார்பினால் கட்டிக் கொண்டு வரும் போதும் இது பற்றி நிறையவே சிந்தித்தாள். இறுதியில் தீர்க்கமானதொரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

நல்ல வலையொண்டு எடுக்கோணும். அதுக்கு ஏதாவதொரு தொழில் சம்பந்தமாப் படிக்கோணும். எல்லாத்துக்கும் முதலடைசை (ஜேர்மன் மொழியைப்) படிக்கோணும்... நினைவுப் படிகளை அடுக்கத் தொடங்கினாள், தான் எடுத்துக் கொண்ட முடிவைச் செயற்படுத்தி வற்றிச் சிகரத்ததைத் தொடங்குகொள்ள.

தற்போது அவளுக்குத் திரிகின்ற ஜேர்மன் மொழி ஒரு தொழிற் கல்வி கற்பதற்குப் போதுமானதா, என்பது அவளாகே திரியாது. அன்றே அவள் இது சம்பந்தமான அலுவலகங்களின் தொடர்பு கொண்டு தனக்குத் திரிந்த டொச்சில் (ஜேர்மன் மொழி) ஆலோசனைகள் கேட்டாள். அவர்களின் வணேட்டுகோளுக்கு இணங்க அடுத்த நாளே வலைக்கு விடுப்பு எடுத்து விட்டு, அவர்களையே நிரியாகச் சந்தித்தாள்.

இந்து ஜேர்மனிக் கு வந்து ஏழு வருடங்கள் ஆகிவிட்டதால் ஜேர்மனியச் சட்டப்படி அவள் டொச்சுப் பதற்கு அவர்களால் எந்த விதமான பண உதவியும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் அவளுக்கு எந்த ஒரு நிலையான தொழிலும் இல்லாததால்

அதுவும் அவள் அகதி அந்தஸ்து பற்றி நிலையில் இருப்பதால் ஜேர்மனியச் சட்டப்படி அவள் தொழிறகல்வி கற்பதற்கான சலைவமைட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள முன் வந்தார்கள். அவளுக்கு ஓரளவு டொசுத்ரிந்ததால் இன்னும் நான்கு மாதங்களில் தொடங்க இருக்கும் கொம்பியட்டர் கோரஸ் இல் அவள் இணைந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இருப்பதையும் சூட்டிக் காட்டினார்கள்.

இரூள் நிறைந்த தன் வாழ்விலும் ஒளிவீசுவாய்ப்புண்டு என்பதைக் கண்டு இந்து உற்சாகமானாள். கலக்கமான முகத்துடன், அவள் உள்நுழைந்த நேரத்திலிருந்து அவளையே கவனித்துக் கொண்டு அங்கு கடமையிலிருந்து இன்னொரு பெண் இவள் ஏதோ பிரச்சனையில் இருக்கிறாள் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொண்டவளாய், இவள் "நன்றி" சொல்லிக் கொண்டு அவர்களிடம் இருந்து விடை பெறும் போது "மிஸிஸ் சங்கர், உங்களுக்கு விருப்பம் எண்டால் இந்த நாலு மாதமும் நீங்கள் உங்கட சலைவிலை ஓர்டொசு கோரஸ் சய்து உங்கட டொசு அறிவகைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கோ." என்று ஆலோசனை கூறினாள்.

தனக்கு ஆலோசனை கூறவும், தனக்கு உதவி செய்யவும், தன்னுடன் இன் முகத்துடன் பேசிக் கொள்ளவும் கூட இந்த அந்நிய தேசத்தில் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற நியத்தை நினைத்து இந்து நியமாகவே மகிழ்ந்தாள்.

நேரங்களையோ, காலங்களையோ வீணடிக்காமல் உடனடியாகவே தனது பகுதி நேர வேலைக் காசில் டொசு படிப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தாள்.

இம்முறை அவள் முடிவு அவளுடையதாகவே இருந்தது. கணவன் என்ற பெயரில் அவளைக் கலங்க வைக்கும் சங்கரிடமோ, பெண் என்றால் வாய் மட்டி மெளனியாக வாழ வேண்டுமென்று நினைக்கும், இன்னும் பழமையிலேயே ஊறிப் போயிருக்கும் அண்ணன் மாரிடமோ அவள் எந்த ஆலோசனையும் கேட்கவில்லை. அவர்கள் ஏதாவது சொல்வார்களே என்று பயப்படவும் இல்லை. 'இது என் வாழ்வு. என் மகன் கோகுலின் வாழ்வு. நாமிருவரும் வாழாது ஊருக்குப் பயந்து நரகத்துழல் வது வீண'. தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

சங்கர் இம்முயற்சிக் குத் தடக்கல்லாக இருந்தால் அடுத்த கணமே அவனை விட்டுப் பிரிந்து போகவும் தன்னதை தயார்படுத்திக் கொண்டாள். படுக்கைக் குப் போகும் போது இந்துவின் மனசு மிகவும் லசோக இருந்தது.

அன்றும் வழமை போல நேரங்கழித்தே இந்துவுடன் சண்டை போடத் தயாராக வீட்டுக்குள் நுழைந்த சங்கர் 'இப்போதாவது விழித்துக் கொண்டனே!' என்ற புத்துணர்வு தந்த திருப்தியிலும், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை தந்த பலத்திலும் நிம்மதியாகத் துங்கிக் கொண்டிருந்த இந்துவைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான். -

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□

1997

ஓலிபரப்பு - ஐபிசி (புவயைர் பங்குரல் - சமுதி - 1997)

பிரசுரம் - பெண்கள் சந்திப்புமலர் - 2001(சக்தி வளியீடு)

□□□□□□□□

Written by சந்திரவதனா

Thursday, 02 July 2009 21:15 - Last Updated Thursday, 02 July 2009 23:22

உங்கள் கருத்துக்களுக்கு